

Allerzielen, begraafplaats St. Barbara, 2 november 2023

Op Allerzielen komen wij hier in de St. Barbarakapel op de katholieke begraafplaats bijeen om te bidden en het Misoffer op te dragen. Dat doen we speciaal voor onze overledenen. Voor ons christenen is de dood niet het einde van het leven, maar de overgang naar een ander leven.

Tegelijk bidden ook voor degenen die zijn achtergebleven in dit leven, de nabestaanden. Dat zij de moed en de kracht mogen vinden om het verlies te dragen van mensen van wie zij veel hielden.

Tevens kunnen we voor onszelf bidden. Ook voor onszelf kan het heel zwaar zijn om onze ouders of kinderen door hun overlijden te verliezen. Of de man of vrouw met wie we wellicht tientallen jaren getrouwd zijn geweest.

Voor iedereen van ons zijn dit zware en droevige dagen in ons leven. Maar we dragen dit leed niet zonder hoop. En waarop stellen wij dan onze hoop? Eigenlijk moet de vraag anders luiden: op wie stellen we onze hoop? En die Persoon is Christus.

Het Evangelie dat zojuist is voorgelezen, begint met de afschuwelijke kruisdood die Jezus op Golgotha, een berg even buiten Jeruzalem, heeft ondergaan. Die dood aan het kruis onderging Hij om ons van onze zonden te verlossen en zo onze terugkeer tot God en de verrijzenis mogelijk te maken.

Toen Jezus aan het kruis hing, viel er duisternis over heel de streek rond Golgotha. Dit is een teken van Gods oordeel. Allen, behalve Maria, de moeder van Jezus, zijn wij zondaars.

Maar tegelijkertijd scheurt het voorhangsel van de tempel. Dit is het gordijn voor een afgescheiden ruimte in de tempel, het Allerheiligste, waar de Ark van het Verbond, de kist met de stenen tafels met de tien geboden, had gestaan tot de Babylonische ballingschap. Alleen Joodse priesters mochten hier komen. Het scheuren van dat gordijn is een teken dat door de kruisdood van Jezus niet alleen Joodse priesters, maar alle mensen, Joden en heidenen, zondaars of niet, tot het Allerheiligste konden naderen.

Vervolgens wordt Jezus na Zijn kruisdood begraven. Maar Hij verrijst drie dagen later op Pasen uit de doden. De apostelen en de anderen die de Verrezen Heer hebben ontmoet zijn daarvan onze getuigen.

Nu leven onze overledenen nog voort alleen als hun ziel. Die ziel kan - en dat hopen we allemaal vurig - al bij God zijn en delen in het eeuwige geluk in afwachting van de verrijzenis. Er zijn zielen die als ze Jezus na de dood ontmoeten, aangeven Hem nooit meer te willen zien. God respecteert die keuze.

Maar veel zielen van overledenen zouden best voor eeuwig bij Hem willen zijn, maar zijn daar nog niet aan toe, God gunt hen ook na de dood een traject van barmhartigheid en uitzuivering. Dit noemen we het vagevuur. Dit woord komt van

'vegen; d.w.z. 'zuiveren'. Het vuur is geen letterlijk vuur, maar een beeld voor het brandend, maar nog onvervuld verlangen van de zielen van de overledenen naar God.

Voor deze zielen bidden wij en dragen wij dit Misoffer op. Dat is de onbloedige tegenwoordigstelling van Jezus' kruisoffer. Dit sacrament is ons Allerheiligste, waar wij nu door Jezus' kruisdood allen toegang toe hebben, als we Hem volgen. We bidden en vieren de Eucharistie voor deze zielen, opdat God hen kracht geeft en hen zo spoedig mogelijk toelaat tot de hemel, dat wil zeggen de toestand waarin we God zien van aangezicht tot aangezicht.

Na afloop van de Mis zullen we de lichtjes zegenen die we straks op het graf van onze dierbare overledenen zullen zetten. Deze lichtjes zijn evenals de brandende paaskaars een symbool voor de Verrezen Heer. Hiermee spreken wij ons gebed uit en de hoop dat zij aan het einde der tijden mogen verrijzen tot het eeuwig leven bij God. Amen.